

Marko Elsner Grošelj

Metulji letijo po svoje

1.

Zvrtničen list na tleh me spomni na samoto
pod drevesom, ponošen plašč
nekoga drugega,
sposojeno življenje, ki ne uboga angelov,
drevo ne odgovori, ziblje se,
nenaden pok ne splaši uboge kretnje,
ptice obstojijo kot pege v očesu,
čutim, kako se veje naslonijo na moj hrbet,
z nogami sem nižje od polja,
v žilah zime, njenega ledu.

2.

Nekaj misli, ki mi jih je dal mah
z vlažnimi tačkami, roji mrčesa in Baobab
na reki Swan bodo ostale nepojasnjene,
recimo, kako se izneveri drevo
v preveliki budnosti, ki jo rotirajoča vrana
dvigne v modre višave, slep dan,
kamor stopam bos, brez magičnega zrcala,
spoznanje, kako lahkotna je izguba,
strmenje, ki se mi ni posrečilo,
odhod vlaka z izpuščaji zadnjih
stanovanjskih blokov,
premikajočih se od violončela do praznine,
z nabrežja med semena trte,
od zračnice tira do razrezanega platna.

3.

To ni bilo prebujanje pomladi, odjuga
zimskih dni, sokovi oživiljenega sveta,
to ni bil čas samomorov,
krčevitega rojevanja,
trganje od zaledenele pokrajine,
pokanje zemlje, napetih popkov,
to je bilo sestopanje z blaznega vrtenja,
obrnjen hrbet ulicam,
zapuščanje porcelana,
leteči predmeti mraka,
obetavno jutro,
negotova hoja
k novemu domu, opazovanje
vzdrhte narave,
ki ji skopost zadostuje preživeti v milini.

4.

Veter, izzivam te, položi svoje karte na mizo,
ne pihljaj tako previdno, ne tipaj
v špranje kot gospodična
v petičnih čveljcih,
ne predajaj se zgolj skritim jasam,
vzgonu ljubezni, ki ti jo pošilja sonce,
prekliči že te grape, brezdušje,
sram obzidja, naredi kot jaz,
raztogoti se, vreden si orkana,
raztrgaj reklamne panoje na koščke,
saj imaš zobe,
prečisti mojo dušo,
ko se ti dajem gol in praznih rok,
približaj mi obzorje,
ki se hrani z menoj,
zvok tesnobe na robu.

5.

V jasnih nočeh sem prisluškoval
obračanju kamenja v reki,
zvoku, ki prihaja iz trebuha
in se okrepi v skali, ostanku ledenika,
predstavljal sem si, da plavam
skozi čas in kamenine,
da vem toliko kot drevo v zemlji,
razumel sem gibe, ki jih je brusila voda,
srčno črto v varovanju hiše
neke mrzle zime,
ki ostaja kot privid
še bolj ljubeč, telo z ledom
v nogah, zavetje v ustih,
ki jim dih na šipi razpre dlan
za sanje, sanjati, sem rekel,
ob vseh teh velikih vodah,
ki nosijo srebrne mladice
v enaki višini.

6.

Vsa moja namišljena pomembnost
zbledi, ko taščica pozoblje sonce,
vsa nadutost izgine, ko zima
zgrize železo v srcu,
ko tesnobo prežene
prva snežinka in sem doma,
nenasilen glas, toda tanek in visok,
zdrobi steklene bisere
neslišnosti, golobje siva
zima, to sem rekel nižini,
pokaže na pesek oblakov,
zato sem neprestano odsoten
pred klici iz onstranstva.

7.

Nikjer drugje nisem prepoznal
svojega obraza, zato sem prišel
nekega dne, ko je padal dež,
in tako je ostalo,
ne da bi me pustila pokrajina
iz neodposlanih pisem, božajoč
odlomljen žamet mize,
dišečo kožo doline
in tvoja ledja, ki jih je dvignil
vonj po mleku, ko si me tistega
srečnega dne okušala
s prstjo, sajami in kristali,
da bi ti bil podoben, da bi izginila
med drevjem in se stopila
s sokovi, ki so vreli iz podzemnih
votlin najinih prstov.

8.

Ne premaknem se iz sobe,
morda je oni svet bolj za druge,
ne zanimajo me zlati kvadrati,
titan in platina in silicij na stojnicah,
rad imam to goličavo
v preletih, trapasto nebo,
na pol pozabljeno, rad imam
hrapave, izumrle roke, zažgano
suhljad in nežno prezimovanje,
rad imam od vode
izsekana korita, svetlo močvirje
in metulje, ki letijo po svoje.

9.

“Ni imel svojega lutnarja,”
stavek iz neke knjige,
ki ga ne morem pozabiti,
saj je kot včerajšnja svetla
zvezda, ki sem jo opazoval
v prizoru s črnim borom
v pečini, kulisa tihote,
tako nemogoče navzoča
v vseh prihodnjih stavkih,
izrečenih besedah, dihanju,
žlice v predalu potresavajo
nebo, nikoli ni prepozno,
da ne bi mislil nate, moji zobje
se majejo kot krhka, uporna
stebela sredi zime, izigrane
besede povešajo svoje lase
v amalgam demonov,
ki plešejo sredi vrta
in mečejo nože v prazno.